

Overweging zondag 5 juli – Antoinette van Schaik

Rust vinden als je vermoeid bent, moed hebben om het juk op je te nemen. Hebben we niet allemaal, van tijd tot tijd, moed nodig om te accepteren wat er gebeurt?

Er zijn mensen die in deze periode bijzonder zwaar zijn getroffen, door het overlijden van een partner, of een geliefde persoon, terwijl ze niet eens op de gewenste manier afscheid konden nemen.

Jezus zegt: ik ben zachtmoedig en nederig van hart. Je zult rust vinden, want mijn juk is zacht en mijn last is licht. Hij zegt dus niet: ik zal je problemen oplossen en Hij ontkent de moeilijkheden ook niet. Nee, maar hij reikt de helpende hand door het besef dat leven meer is dan feitelijkheden, meer dan alles zelf in de hand hebben. Hij wijst erop dat we gedragen worden door Gods Geest van liefde. We mogen ons verdriet en blijdschap in Gods handen leggen, Hij helpt ons om samen te delen en te dragen.

De lasten, die Jezus zelf te dragen had, waren enorm, maar ze werden verzacht door zijn eindeloos vertrouwen in de Goddelijke Vader. Hij wijst ons naar elkaar, Hij luistert en wijst ons op onze capaciteiten om te luisteren en te delen.

Ook wanneer we door de omstandigheden meer op onszelf zijn aangewezen, blijft ons de mogelijkheid om oplossingen te zoeken buiten onszelf, bij en met elkaar, de mogelijkheid om elkaars last te verlichten.

Kijken naar de andere lezingen van vandaag:

De profeet Zacharia leefde aan het eind van de Babylonische ballingschap, een deel van de mensen was weer teruggekeerd naar huis en probeerde de draad van het gewone leven weer op te pakken. Wat een prachtig beeld, ook voor deze tijd: Na een gecompliceerde periode is er het verlangen dat alles weer gewoon wordt, dat je je medemensen mag zien, weer mag samenkomen. En wat zegt Zacharia: 'Juich, je koning is in aantocht, bekleed met gerechtigheid en zegen.'

Er is volop rede tot blijdschap. Maar, de koning die hij beschrijft, is niet de vertrouwde koning vol gezag, nee het is de koning van de eenvoud, hij rijdt op het jong van een ezel, hij komt vrede stichten tussen de volken, zijn rijk strekt zich uit over heel de aarde.

Samenwerking over heel de aarde, blijft die prachtige droom, waar we naar toe moeten werken: gerechtigheid en vrede voor iedereen.

In de brief van Paulus lezen we: Uw bestaan wordt niet beheerst door zelfgenoegzaamheid, maar door de Geest van God die in u woont, de Geest van liefde en vrede.

Weer een visioen: niet het opgesloten zitten in onze eigen kleine wereld, geconcentreerd op onszelf, maar gericht op de wereld, op de mensen om ons heen.

Laten ons tot slot bidden met de woorden die de Paus gebruikte met Pinksteren:

“Heilige Geest, geheugen van God, bevrijd ons van de verlamming van het egoïsme en ontsteek in ons het verlangen om dienstbaar te zijn, om het goede te doen. Want erger dan deze crisis is het drama van het niets doen, waarbij we ons opsluiten in onszelf.

Kom Heilige Geest: U die eensgezind bent, maak ons tot bouwers aan eenheid, U die altijd geeft, geef ons de moed om uit onszelf te komen, om van elkaar te houden en elkaar te helpen, zodat wij verenigd worden tot één familie.”